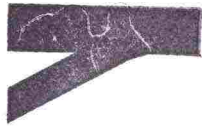

Aloitetoiminnan säännöt

Tielaitos
Tiehallituksen kirjasto

Doknro: 720440
Nidenro: 720581

Aloitetoiminnan säännöt

sekä:

Laki ja asetus oikeudesta työntekijäin tekemiin keksintöihin.

Tielaitos
Tiehallitus

Helsinki 1992

ISBN 951-47-5801-3
TIEL 1000009
Valtion painatuskeskus
Helsinki 1992

Julkaisua myy
Tiehallitus, painotuotevarasto

Tielaitos
Tiehallitus
Opastinsilta 12 A
PL 33
00521 HELSINKI

Alkusanat

Nämä aloitesäännöt koskevat yleisesti koko tielaitoksessa tapahtuvaa aloitetoimintaa. Säännöissä on kerrottu ne periaatteet, joihin laitoksen aloitetoiminta perustuu. Liitteenä on lisäksi laki ja asetus oikeudesta työntekijäin tekemiin keksintöihin.

Näiden sääntöjen lisäksi on tehty aloitetoimintaohje, jossa tarkemmin selvitetään aloitetoimintaa ja sen organisoimista laitoksessa.

Helsingissä helmikuussa 1992

Sisältö

1. § ALOITETOIMINNAN TARKOITUS JA TAVOITTEET	7
2. § ALOITE	7
3. § ALOITTEEN TEKO-OIKEUS	7
4. § ALOITTEEN TEKEMINEN	7
5. § ALOITTEEN KÄYTTÖOIKEUS	8
6. § ALOITEORGANISAATIOT	8
7. § ALOITEPALKKIOT	9
8. § PALKITTAVUUDEN EHDOT	9
9. § SÄÄNTÖJEN MUUTOKSET	10
10. § VALITUSOIKEUS	10
LIITTEET	11
1. Laki oikeudesta työntekijän tekemiin keksintöihin	
2. Asetus oikeudesta työntekijän tekemiin keksintöihin	

1. § Aloitetoiminnan tarkoitus ja tavoitteet

Aloitetoiminnan tarkoituksena on mahdollistaa henkilöstön osallistuminen laitoksen toiminnan kehittämiseen ja tuloksen tekemiseen sekä saada esiin uusia käyttökelpoisia ajatuksia ja ideoita. Aloitetoiminta on myös tulosjohtamisen väline, jonka avulla voidaan edesauttaa tulostavoitteiden saavuttamista.

Aloitetoiminnan tavoitteena on saada jokainen tielaitoksen palveluksessa oleva henkilö kehittämään työtään ja työympäristöään ja aloitetoiminnan avulla lisäämään työnsä mielekkyyttä. Tavoitteena on myös lisätä henkilöstön mahdollisuuksia vaikuttaa ja osallistua työnsä ja työmenetelmiensä kehittämiseen ja saada siitä myös taloudellista hyötyä.

2. § Aloite

Aloite on esimiehelle tai jollekin muulle aloitteenkäsittelijälle käsiteltäväksi toimitettu ehdotus tai idea, jonka avulla saavutetaan toiminnan laadun paranemista, parempaa palvelua, kustannusten ja ajan säästöä, työturvallisuuden ja viihtyvyyden lisääntymistä, tekniikan ja hallinnon kehittymistä sekä muuta työhön tai työympäristöön liittyvää parantumista.

3. § Aloitteen teko-oikeus

Aloitteen voi tehdä tielaitoksen palveluksessa oleva tai eläkkeelle siirtynyt henkilö taikka ryhmä.

4. § Aloitteen tekeminen

Aloitteen voi tehdä joko suullisesti tai kirjallisesti. Aloite on kuitenkin aina esityksen jälkeen kirjattava. Lähetettäessä aloite ylempiin käsittelyelimiin se on allekirjoitettava.

Aloitteen voi tehdä myös nimimerkillä, tällöin on mukana oltava suljettu kirjekuori, jossa ilmoitetaan aloitteentekijän nimi ja työpaikka. Mikäli aloitteentekijä haluaa pysyä tuntemattomana palkitsemisen jälkeen, on tästä mainittava aloitteessa.

Aloitteen voi tehdä lähimmälle tai muulle esimiehelle tai muulle aloitteenkäsittelijälle tai yhdyshenkilölle.

Aloitteentekijä on se joka ensimmäiseksi tekee aloitteen. Aloite katsotaan tehdyksi silloin, kun se saapuu ensimmäiseen käsittelyelimeen. Esimiehen tulee toimittaa laajempaa merkitystä oleva aloite ylempään käsittelyportaaseen ellei aloitteentekijä sitä kiellä. Esimiehen kannanotto ja päätös aloitteesta on liitettävä mukaan.

5. § Aloitteen käyttöoikeus

Tehdessään aloitteen aloitteentekijä samalla hyväksyy nämä säännöt. Tullessaan palkituksi aloitteentekijä samalla luovuttaa tielaitokselle oikeuden ilman muuta korvausta käyttää aloitetta hyväkseen sen omia tarpeita varten.

Mikäli aloite sisältää patentilla suojattavissa olevan keksinnön, noudatetaan työsuhdekeksintölain (656/67) sekä asetuksen (527/88) määräyksiä.

6. § Aloiteorganisaatiot

Tielaitoksen aloiteorganisaatio muodostuu

- laitostasoisesta aloitetoimikunnasta,
- piiri- ja tiehallitustason organisaatioista sekä
- hanketason "pikapalkkio" mahdollisuudesta.

Laitostasoiseen aloitetoimikuntaan kuuluu 2-3 tielaitoksen edustajaa ja vastaava määrä henkilöstön edustajia. Henkilöstöjärjestöt nimeävät henkilöstön edustajat laitoksen palveluksessa olevasta henkilöstöstä. Aloitetoimikuntaa voidaan täydentää asiantuntijajäsenillä. Aloitetoimikunta on päätösvaltainen, kun puheenjohtaja ja puolet toimikunnan jäsenistä on läsnä.

Aloitetoimikunnan lisäksi on tiepiireissä ja tiehallituksessa oltava omat piiri- ja hallitustasoiset aloitteenkäsittelyelimet. Edellisten lisäksi hankkeilla voidaan maksaa pikapalkkioita.

Tiepiirit ja tiehallitus päättävät itse aloitteiden käsittelystä ja aloiteorganisaatioista alueellaan.

7. § Aloitepalkkiot

1. Hanketasolla on mahdollisuus maksaa pikapalkkio, jonka yläraja on 1000 markkaa. Palkkion suuruuden määrää aloitteen hankkeelle tuottama heti osoitettavissa oleva hyöty tai muu etu.
2. Piiritason aloitepalkkioiden yläraja on 10.000 markkaa. Palkkio määräytyy piiritasolla tulevan säästön mukaan.
3. Laitostasolla aloitepalkkioista päättää aloitetoimikunta.
4. Ideat, jotka eivät ole heti käyttöönotettavissa, mutta niitä kehitellään tai kannattaisi kehittää edelleen, palkitsee aloitetoimikunta

Piiritason ja laitostasoon palkkiot maksetaan jo aikaisemmin hankkeella tai piirissä maksettujen palkkioiden lisäksi, yleensä sen mukaan kuinka laajasti aloite on käyttökelpoinen.

8. § Palkittavuuden ehdot

Hanketasolla aloite on palkittavissa vain, jos aloitteesta on heti hyötyä kyseisellä hankkeella. Aloite voidaan palkita, vaikka se olisi käytössä muualla piirin alueella. Tarkoitus ei kuitenkaan ole palkita samaa ideaa usealla hankkeella peräkkäin.

Piiritasolla aloite on palkittavissa, jos se on piirissä tuntematon vaikka se olisi käytössä jossakin toisessa tiepiirissä.

Laitostasolla aloite on palkittavissa, jos se on koko laitokses-
sa tuntematon. Aloitteen on myös oltava käyttöönotettavissa
laajemmin koko laitoksessa. Laitostasolla voidaan maksaa
palkkio myös ideasta.

Aloitepalkkiota ei yleensä makseta aloitteesta, jonka tekemi-
nen voidaan katsoa kuuluvan tekijänsä normaaleihin työtehtä-
viin tai on määrätty hänen tehtäväkseen. Jos tällainen henkilö
tekee kuitenkin aloitteen, joka on siinä määrin merkittävä, ettei
häneltä kohtuudella voida vaatia tällaisen ehdotuksen tekemis-
tä tehtäviin kuuluvana, aloite voidaan palkita.

Aloitepalkkiota ei makseta, jos aloite on tehty enemmän kuin
kolme (3) vuotta sen jälkeen, kun aloitteessa esitetty ratkaisu
on otettu käyttöön sillä tasolla minne aloitetta esitetään.

Aloite voidaan ottaa piiri- ja laitostasolla uudelleen käsiteltä-
väksi, jos aloitteesta tuleva hyöty on ollut aikaisempaa arvioi-
tua suurempi.

9. § Sääntöjen muutokset

Säännöt tulee käsitellä laitoksen yhteistyötoimikunnassa.

10. § Valitusoikeus

Jos aloitteentekijä tai muu asianosainen katsoo etunsa tulleen
loukatuksi aloitteen käsittelyn yhteydessä, hän voi tehdä
asiasta valituksen. Valitus viedään käsiteltäväksi ensisijaisesti
aloiteorganisaation seuraavaan portaaseen ja sen jälkeen
tarvittaessa saman- tai ylemmäntason yhteistyötoimikuntaan.

Ote kirjasta Suomen laki vuodelta 1991

Ka 13 L oikeudesta työntekijän tekemiin keksintöihin 29.12.1967/656

L 17.12.1982/961 - HE 247/81; L 10.6.1988/526 - HE 3/88.

Vrt. L yksinoikeudesta integroidun piirin piirimalliin 3 §, Ka 14 d.

1 §. Toisen työssä olevan henkilön, työntekijän, tekemästä Suomessa patentilla suojattavissa olevasta keksinnöstä on voimassa, mitä tässä laissa säädetään. Tätä lakia on vastaavasti sovellettava myös virkasuhteessa olevaan henkilöön.

Jos työnantaja ottaa sellaisen oikeuden työntekijän tekemään keksintöön, joka rajoittaa työntekijän oikeutta hakea tai saada siihen patentti, pidetään keksintöä tältä osin Suomessa patentilla suojattavissa olevana keksintönä, jolle työnantaja esittää todennäköisiä syitä, joiden mukaan patentin myöntämiselle olisi esteitä. (10.6.1988/526)

Yliopiston, korkeakoulun tai vastaavanlaisen tieteellisen opetuslaitoksen opettajaa ja tutkijaa ei tässä ominaisuudessaan ole pidettävä laissa tarkoitettuna työntekijänä. Lakia on kuitenkin sovellettava sellaiseen soittolaitoksen opettajaan, joka on puolustuslaitoksen viran tai toimen haltija. (10.6.1988/526)

Tämä laki ei koske asevelvollisuuslain nojalla puolustuslaitoksen palveluksessa olevaa henkilöä. (10.6.1988/526)

2 §. (10.6.1988/526) Tämän lain säännöksiä on noudatettava, mikäli muuta ei ole sovittu tai voida katsoa ilmenevän työsuhteesta tahi muista seikoista. Lain 3 §:n, 6 §:n 2 momentin, 7 §:n 1 ja 3 momentin, 7 a §:n, 8 §:n 2 momentin ja 9 §:n vastainen sopimusehto on kuitenkin mitätön.

3 §. Työntekijällä on keksintönsä sama oikeus kuin muulla keksijällä, jollei tässä tai muussa laissa olevista säännöksistä muuta johdu.

4 §. Jos keksintö on syntynyt työntekijälle kuuluvien työtehtävien täyttämiseksi tapahtuvan toiminnan tuloksena tai olennaisesti käyttämällä hyväksi työnantajan liikkeessä tai laitoksessa saavutettuja kokemuksia, työnantajalla on oikeus, mikäli keksinnön hyväksikäyttö kuuluu hänen toiminta-alaansa, saada kokonaan tai osittain oikeus keksintöön. Jos keksintö on syntynyt työntekijälle työssä annetun tarkemmin määrätyn tehtävän tuloksena, työnantajalla on sanotunlainen oikeus, vaikkei keksinnön hyväksikäyttö kuulu työnantajan toiminta-alaan.

Jos kysymyksessä on keksintö, jonka hyväksikäyttö kuuluu työnantajan toiminta-alaan, mutta joka on syntynyt muussa yhteydessä työsuhteeseen kuin mitä 1 momentissa tarkoitetaan, työnantaja on oikeutettu saamaan käyttöoikeuden keksintöön.

Mikäli työnantaja haluaa saada 2 momentissa tarkoitettuun keksintöön laajemman oikeuden kuin siinä säädetään tai oikeuden keksintöön, joka on syntynyt yhteydessä työsuhteeseen, mutta jonka hyväksikäyttö kuitenkin kuuluu työnantajan toiminta-alaan, työnantajalla on etuoikeus työntekijän kanssa siitä sopimalla saada sanottu oikeus.

5 §. (10.6.1988/526) Jos työntekijä tekee 4 §:ssä tarkoitettua keksintöä, hänen tulee viipymättä ilmoittaa siitä kirjallisesti työnantajalle ja samalla antaa sen sisällöstä sellainen tieto, että työnantaja sen perusteella voi ymmärtää keksinnön. Työnantajan pyynnöstä työntekijän tulee myös ilmoittaa käsityksensä siitä, millaisessa yhteydessä työsuhteeseen keksintö on syntynyt.

6 §. Työnantajan, joka haluaa saada itselleen 4 §:n 1 momentin tai 2 momentin mukaan hänelle kuuluvan oikeuden keksintöön, tulee viimeistään neljän kuukauden kuluessa siitä, kun työnantaja sai 5 §:ssä tarkoitettua ilmoituksen, kirjallisesti ilmoittaa työntekijälle, että hän ottaa itselleen tietyn oikeuden keksintöön. Mainitun ajan kuluessa tulee työnantajan myös käyttää hänelle 4 §:n 3 momentin mukaan kuuluvaa etuoikeutta.

Ennen kuin neljä kuukautta on kulunut 5 §:ssä tarkoitettua ilmoituksen vastaanottamisesta, työntekijä ei saa ilman työnantajan kirjallista suostumusta määrätä 4 §:ssä tarkoitettua keksintöä tai ilmaista mitään sitä koskevaa siten, että siitä voi olla seurauksena keksinnön julkiseksi tuleminen tai hyväksikäyttö toisen lukuun. Työntekijällä on kuitenkin oikeus, tehtyään 5 §:n mukaisen ilmoituksen, hakea keksinnölleen patenttia Suomessa, mutta on hänen tällöin viikon kuluessa hakemuksen antamisesta patenttiviranomaiselle kirjallisesti ilmoitettava siitä työnantajalle.

7 §. Milloin työnantaja 4 §:n mukaan tai muulla perusteella saa oikeuden työntekijän tekemään keksintöön, työntekijällä on, vaikka ennen keksinnön syntymistä olisi toisin sovittu, oikeus saada siitä työnantajalta kohtuullinen korvaus.

Korvausta määrättäessä on erityisesti otettava huomioon keksinnön arvo ja työnantajan saaman oikeuden laajuus samoin kuin työsuhteen ehdot sekä työsuhteeseen liittyvien muiden seikkojen merkitys keksinnön syntymiselle.

Jollei korvauskannetta ole pantu vireille kymmenen vuoden kuluessa siitä, kun työnantaja on ilmoittanut ottavansa oikeuden keksintöön, kanneoikeus on menetetty. Milloin keksintöön on haettu patenttia, kanne voidaan kuitenkin aina panna vireille vuoden kuluessa patentin myöntämisestä. (10.6.1988/526)

L 10.6.1988/526 tuli voimaan 1.10.1988. 7 §:n 3 momentti ei sovelleta keksintöön, josta työntekijä on tehnyt 5 §:ssä tarkoitettua ilmoitusta ennen.

Ks. A oikeudesta työntekijän tekemiin keksintöihin 2-5 §, Ka 13 a.

7 a §. (10.6.1988/526) Työnantaja on velvollinen antamaan työntekijälle keksinnöstä maksettavan korvauksen määrittämiseksi tarpeelliset tiedot, ennen kaikkea keksintöön haetuista ja myönnettyistä patenteista sekä keksinnön mukaisen tuotteiden tai keksinnön mukaisen menetelmän mukaan valmistettujen tuotteiden valmistusmääristä ja myyntihinnoista.

Työntekijä on velvollinen antamaan työnantajalle keksintöä ja sen hyödyntämistä koskevat tarpeelliset tiedot.

L 10.6.1988/526 tuli voimaan 1.10.1988. 7 a §:ää ei sovelleta keksintöön, josta työntekijä on tehnyt 5 §:ssä tarkoitettua ilmoitusta ennen.

8 §. Milloin patenttia on haettu kuuden kuukauden kuluessa työsuhteen päättymisestä sellaiseen keksintöön, johon olisi sovellettava 4 §:n säännöksiä, mikäli keksintö olisi tehty työsuhteen kestäessä, keksintöä on pidettävä sen aikana tehtynä, jolle keksijä esitä todennäköisiä syitä sen syntymisestä työsuhteen päättymisen jälkeen.

Työnantajan ja työntekijän välinen sopimus, joka rajoittaa viimeksi mainitun oikeutta määrätä keksinnöstä, joka tehdään enemmän kuin vuosi työsuhteen päättymisen jälkeen, on mitätön.

9 §. Sen estämättä, mitä tuomiolla tai sopimuksella on määrätty 7 §:ssä tarkoitettusta korvauksesta, oikeus voi määrätä siitä toisin, mikäli olennaisesti muuttuneet olosuhteet antavat siihen aihetta. Työntekijä ei kuitenkaan voida velvoittaa palauttamaan jo suoritettua korvausta.

Työntekijän tekemään keksintöön perustuvasta oikeudesta tehdyn sopimuksen kohtuuttoman ehdon sovittelusta on voimassa, mitä varallisuus oikeudellisista oikeustoimista annetussa laissa (228/29) on säädetty. (17.12.1982/961)

Ks. OikTL 36-37 §, Si 34 a.

10 §. (10.6.1988/526) Joka on saanut tämän lain nojalla tiedon keksinnöstä, toisen liike- tai ammattilaisuudesta taikka toisen taloudellisesta asemasta, ei saa luvattomasti ilmaista sitä sivulliselle.

11 §. (10.6.1988/526) Lausunnon antamista varten tämän lain soveltamista koskeissa asioissa on keksintölautakunta, jossa on puheenjohtaja ja kahdeksan muuta jäsentä.

Puheenjohtajan ja kaksi jäsentä nimittää valtioneuvosto määrääjäksi henkilöistä, joiden ei voida katsoa edustavan työnantajain eikä työntekijäin etuja. Puheenjohtajan ja toisen näistä jäsenistä, joka samalla toimii varapuheenjohtajana, tulee olla tuomarin virkaan vaadittavan tutkinnon suorittaneita ja tuomarin toimiin perehtyneitä. Toisen jäsenen tulee olla teknillisen koulutuksen saanut ja perehtynyt patenttialan asioihin.

Muut jäsenet, joiden tulee olla työoloihin ja keksintötoimintaan perehtyneitä ja joista kolme edustaa työnantaja-puolta ja kolme työntekijäpuolta, nimittää valtioneuvosto kahdeksi vuodeksi kerrallaan asianomaisten järjestöjen ehdotuksesta.

Kullekin lautakunnan jäsenelle valtioneuvosto nimittää yhden varajäsenen, joka täyttää jäsenestä säädetty vaatimukset.

11 a §. (10.6.1988/526) Keksintölautakunnan lausunnon voivat pyytää työnantaja ja työntekijä sekä tuomioistuimien, milloin riita keksinnöistä on saatettu sen ratkaistavaksi. Sama oikeus on myös patentti- ja rekisterihallituksella, mikäli keksintöä koskeva patenttihakemus on sen käsiteltävänä.

Lautakunta voi toimia myös välimiesoikeutena, mikäli työnantaja ja työntekijä ovat niin sopineet. Tällöin noudatetaan välimiesmenettelystä annettua lakia (46/28), mikäli tästä laista ei muuta johdu.

Lautakunnan toiminnasta aiheutuvat kustannukset suoritetaan valtion varoista. Lautakunnan toimiessa välimiesoikeutena vahvistaa puheenjohtajan, jäsenten ja sihteerin palkkiot kauppa- ja teollisuusministeriö.

Lautakunnan tulee julkaista tarpeellisessa laajuudessa ne lausuntonsa, joilla saattaa olla merkitystä lain soveltamisen kannalta muissa samankaltaisissa tapauksissa tai muutoin yleistä merkitystä. Jos keksintöä koskeva patenttihakemus on vireillä, lausuntoa ei saa julkaista ennen kuin asiakirja ovat patenttilain 22 §:n mukaan julkisia. Lausuntoihin ei saa julkaistaessa sisällyttää mitään sellaista, mikä on pidettävä salassa.

Tarkemmat määräykset lautakunnasta antaa valtioneuvosto.

Ks. I välimiesmenettelystä, Pr 46; PatenttiL 22 §, Ka 12; VNP työsuhdekeksintölautakunnasta 29.9.1988/830.

12 §. Työnantajalle tai työntekijälle tämän lain mukaan kuuluvia oikeuksia koskevat riita-asiat käsitellään Helsingin raastuvanoikeudessa. Tällöin on soveltuvin osin noudatettava, mitä oikeudenkäynnistä patenttiasioissa on säädetty.

Ks. PatenttiL 9 luku, Ka 12.

13 §. Tarkempia määräyksiä tämän lain soveltamisesta annetaan asetuksella.

14 §. Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 1968.

Tätä lakia ei sovelleta ennen 1.1.1968 tehtyihin keksintöihin.

N:o 527

Asetus oikeudesta työntekijän tekemiin keksintöihin

Annettu Helsingissä 10 päivänä kesäkuuta 1988

Kauppa- ja teollisuusministerin esittelystä säädetään oikeudesta työntekijän tekemiin keksintöihin 29 päivänä joulukuuta 1967 annetun lain (656/67) 13 §:n nojalla:

1 §

Kun oikeudet työntekijän tekemään keksintöön ovat oikeudesta työntekijän tekemiin keksintöihin annetun lain (656/67), jäljempänä työsuhdekeksintölaki, mukaisesti siirtyneet työnantajalle ja tämä aikoo hakea keksintöön patenttia, tulee työntekijän allekirjoittaa oikeuksien siirtoa koskeva siirtokirja sekä mahdolliset muut keksinnön patentoimiseen tarvittavat asiakirjat, paitsi milloin työntekijä katsoo, etteivät oikeudet hänen tekemäänsä keksintöön ole siirtyneet työnantajalle.

Edellä 1 momentissa tarkoitettujen asiakirjojen allekirjoittaminen ei vaikuta keksinnöstä työntekijälle suoritettavan korvauksen määrään.

2 §

Työsuhdekeksintölain 7 §:n 1 momentissa tarkoitettuun kohtuulliseen korvaukseen työntekijä on oikeutettu, kun työnantaja lain nojalla ottaa oikeuksia keksintöön.

Jos työnantaja ja työntekijä sopivat oikeuksien luovuttamisesta takaisin työntekijälle, on oikeuksien palauttaminen otettava huomioon korvausta alentavana tekijänä.

3 §

Työsuhdekeksintölain 7 §:n 2 momentissa tarkoitetaan keksinnön arvolla keksinnön taloudellista arvoa. Arvoa määritettäessä on otettava huomioon keksinnön taloudellinen kokonaisvaikutus myös silloin, kun keksintö muodostaa vain osan suurempaa kokonaisuut-

ta. Niin ikään on otettava huomioon sekä keksinnön arvo työnantajan omassa käytössä että oikeuksien luovuttamisesta saatu hyöty.

Keksinnön arvo määritetään sen mittavan taloudellisen hyödyn perusteella, joka työnantajalle tulee keksinnön käyttöön ottamisesta, kuten keksinnön tuottamasta raaka-aine-, työvoima- tai energiansäästöstä. Hyöty lasketaan vähentämällä keksinnön käyttöön ottamisesta aiheutuneesta tuotosta keksintöilmoituksen jälkeen aiheutuneet sellaiset investointi-, tutkimus-, kokeilu-, patentoimis- ja muut kustannukset, jotka ovat olleet välttämättömiä keksinnön käyttö- tai myyntikuntoon saattamiseksi.

Jos keksinnön laadusta ja käytettävästä joutu- tai muusta erityisestä syystä 2 momentissa mainittu keksinnön arvon määrittämisperuste ei ole sovelias, määritetään arvo lisenssisopimuksiin vertaamalla. Keksinnön arvo määritetään tällöin sen lisenssimaksun perusteella, jolla työnantaja voisi hankkia oikeuden vastavaan vapaaseen keksintöön. Lisenssisopimuksella oikeuksia keksintöön luovutettaessa keksinnön arvona pidetään sopimuksen mukaista nettotuloa. Mikäli lisenssisopimuksella myydään myös muuta kuin oikeuksia keksintöön, kuten taitotietoa, on muiden kauppaan sisältyvien tekijöiden osuus vähennettävä hinnasta keksinnön arvoa määritettäessä.

Jos 2 tai 3 momentissa mainittuja määrittämisperusteita ei voida käyttää, keksinnön arvo määritetään arvioinnin perusteella.

4 §

Työsuhdekeksintölain 7 §:n 2 momentissa mainittu työnantajan saaman oikeuden laajuus käsittää ne oikeudet, jotka työnantaja on ottanut keksintöön lain 4 §:n nojalla.

5 §

Arvioitaessa työsuhdekeksintölain 7 §:n 2 momentissa tarkoitettujen työsopimuksen ehtojen ja työsuhteeseen liittyvien muiden seikkojen merkitystä keksinnön syntymiselle, on kiinnitettävä huomiota siihen, miten tehtävä on asetettu ja ratkaistu, kuten millä tavalla työnantajan teknologiaa ja laitteita on hyödynnetty, samoin kuin mikä on keksijän asema sekä hänen työehtonsa ja tehtävänsä työnantajan palveluksessa.

6 §

Kohtuullinen korvaus muodostaa keksinnön arvosta osan, jonka määrittämisessä on otettava huomioon edellä 4 ja 5 §:ssä mainitut tekijät.

7 §

Kohtuullinen korvaus on määritettävä siten, että se koostuu osaksi kertakorvauksesta ja osaksi rojaltikorvauksesta.

Helsingissä 10 päivänä kesäkuuta 1988

Tasavallan Presidentti
MAUNO KOIVISTO

Keksinnön taloudellisen merkityksen ollessa vähäinen, keksinnön jäädessä käyttämättä tai muista erityisistä syistä korvaus voidaan kuitenkin määrittää kertakorvauksena. Myös silloin, kun keksinnön tekeminen selvästi on kuulunut työntekijän varsinaisiin työtehtäviin ja keksinnön arvo on vähäinen tai kun ei voida yksilöidä sellaista myyntihintaa, josta rojalti voitaisiin laskea, voidaan korvaus määrittää kertakorvauksena.

8 §

Edellä 7 §:ssä tarkoitettu rojaltikorvaus määritetään prosenttiosuutena keksinnön mukaisten tuotteiden hinnasta tai keksinnön mukaisella menetelmällä valmistettujen tuotteiden hinnasta. Tuotteen muodostaessa vain osan markkinoitavasta kokonaistuotteesta rojaltikorvaus voidaan määrittää prosenttiosuutena koko tuotteen hinnasta, mutta sen suuruutta vahvistettaessa on kiinnitettävä huomiota keksinnön osuuteen.

Rojaltikorvaus on maksettava siltä ajalta, jona keksintöä hyödynnetään, kuitenkin enintään 20 vuodelta.

9 §

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä loka-kuuta 1988.

Kauppa- ja teollisuusministeri *Ilkka Suominen*

